

Kunigas Robertas Skrinkas į kunigų seminariją stojo dešimt metų, nes tikėjo, jog kunigystė – tikrasis jo pašaukimas. Niekada nebuvo tuo suabejojęs. „Kuo daugiau gera darai, tuo laimingesnis jautiesi“, – filosofuoja kunigas. Daug nuveikęs parapijos labui, ir toliau nenuleidžia rankų.

Veiklusis kun Robertas

„Per tikybos pamokas stengiuosi kalbėti apie gyvenimiškus, naudingus dalykus“.

Kunigas Robertas šeiminkauja dviejoje parapijose: Domeikavos ir Lapių. Gyvena Domeikavos klebonijoje. Taigi bet kas su reikalu ar be jo gali užsukti. Šalia namo stovinčioje koplytėlėje laiko mišias, nes parapijos bažnyčia remontuojama.

Lapių bažnyčia, kurioje jis irgi

sako pamokslus, senovinė, tad joje malonu pabūti. Kunigas šypteli, jog su valstybinėmis institucijomis jau daug metų derasi dėl Lapių bažnyčios bokšto restauravimo. „Ech, ne viskas taip paprasta. Kunigas neturėtų užsiimti remontais,“ – tik skėsteli rankomis Robertas. Tačiau jis veiklus, energingas, tikras nenuorama, kuriam rūpi viskas, kas vyksta aplinkui. O ypač parapijiečių dorovė ir gimstamumo klausimai.

Už negimusius vaikus

Kunigo namuose daugybė plakatų su užrašu „Nežudyk!“, besišypsančių kūdikėlių nuotraukų. Prieš daug metų garsėjo kaip aršus abortų priešininkas, viešai ir garsiai kalbantis apie gyvybės išsaugojimą. „Koks buvau, toks ir

likau. Esu negimusių vaikų gynėjas. Ne vieną mamą įkalbėjau lauktis. Gimus mažyliui jos labai džiaugdavosi“.

Ką daryti, jei moteris varginai gyvena, jau augina penkis vaikus? „Šeštas dar nieko tokio, Stasys Girėnas buvo šešioliktas“.

Jei būtų ne kunigas, pats turėtų tiek vaikų, kiek Dievas duotų. Ir pridūrė, kad dabar visi parapijiečiai yra jo vaikai.

Kunigas Robertas internetu leidžia leidini „Provito žinios“. „Iš užsienio gaunu naujausias informacijos apie gyvybės išsaugojimą, verčiu į lietuvių kalbą, redaguju ir skelbiu internete, turiu sukūręs savo interneto puslapį“.

Jis yra pastatęs keturis paminklus negimusiems vaikams. Pirmasis Jurbarke, kiti trys Kaune. Kunigas sako, jog prie medinių kryželių žmonės uždega žvakutes, padeda gelių. „Vadinasi, žmonėms jie reikalingi...“

Unikalios paskaitos

Ne tik kunigas, bet ir mokytojas. Vienoje mokykloje devintokams ir dešimtokams dėsto tikybą. „Per pamokas teko kalbėti apie natūralų šeimos planavimą. Girtavimas labai paplitęs tarp jaunimo, nevertinama gyvybė, užtat ir nutariau sukurti originalią paskaitą, kurią mokyklose skaitau jau keturiolika metų. Pasisakau prieš girtavimą, narkotikus, rūkymą. Parodau pragaištingas paleistuvystės pasekmes“. Kunigą labai nudžiugino, kai viena penktokė iš internato po paskaitos pasižadėjo daugiau neberūkyti...

Skaistumo kortelės

Kunigas yra sukūręs ir skaistumo korteles, kurias dalija moksleiviams. Jose mergina ar vaikinai savo noru pasižada iki vestu-

Kunigas Robertas rūpinasi, kad Domeikavos bažnyčia būtų suremontuota ir joje galėtų laikyti mišias.

Jis ir sako: „Kam tau bėgti, gali baigti mūsų pagrindžio seminariją“. Taigi važinėjau iš Vilniaus (esu vilnietis) į Gargždus, kelias kaip nuo Žemės į Mėnulį... Ir kasmet vis stodavau į Kauno kunigų seminariją. Galiausiai dešimtais metais sakau: „Jei neįstosiu, gal Dievas nenori, gal veržiuosi pro uždarytas duris...“ Neįstojau. Sėdžiu toks nusiminęs, maštau: per tą laiką būčiau du aukštuosius baigęs... Jei būčiau vedęs, gal dešimt vaikų turėčiau... Bet prieš mokslo metus gaunu pranešimą, kad vis dėlto aš priimtas“. Džiaugsmui nebuvo ribų, nes išsipildė svajonė.

lais, o aš per pamokslą kitus mokau. Sakytų: „Kunigėli, pirmiausia saviškį sužiūrėk“. Be to, kunigo gyvenimas nesėslus, jį kilnojama iš vienos parapijos į kitą. Tai ir šeima turėtų kraustytis“.

Užtat dabar jis jaučiasi laisvas ir visas jėgas gali skirti kitiems. „Juk tiek daug beglobių ir nelaimingų“.

Ar niekada nebandė kunigėlio suvilioti parapijietės? „Na, nebandė... Jei ir bandė, nepastebėjau“.

Blynai ir šlepetės

Šeimoje jis – vienintelis sūnus. Turėjo brolių, bet tas dar mažytis mirė. Tėvai neprieštaravo, kai sunūs pasišventė kunigybei. Mama iki šiol jam talkina. Gamina valgyti. „Dažniausiai verda sriubas. Mėgsta ruošti didžkukulius, kepa blynus. Užtat paskui ir turiu sportuoti,“ – juokauja.

Dažniau nešioja švarkus, nes su sutana greitai nepavaikščiosi. „Ją vilkiu savaitgaliais per mišias, laidotuves, važiuodamas pas ligonį“.

Vakare, kai parapijoje ramu, kunigas persirengia treningu, apsiauna šlepetes ir žiūri televizorių. Bene labiausiai mėgsta keliauti. Nors sykį per metus su keliونیų biuru stengiasi išvažiuoti į užsienį.

O kaipgi lepina save? „Sunkiausias klausimas, – akimirka susimąsto. – Žinote, nusiperku ledų pakelį, atsipjaunu gabaliuką, įdedu į puoduką, pagardinu uogiene, palaukiu, kad šiek tiek atšiltų, ir valgau. Esu smaližius. Mama ir sausainių, ir pyragų prikepa“.

ANŽELA MAKARSKIENĖ

igias

vių susilaikyti nuo lytinių santykių. „Tą kortelę pasilieka sau, prisiminimui. O man pasirašo specialiam žurnale, turiu užregistruotas nemažai pasižadėjimų“.

Kodėl propaguoja skautumą, o ne kontracepciją? „Skaistumas yra dorybė, o kontracepcija – ir mano, ir bažnyčios nuomone – labai sunki nuodėmė. Amerika užversta prezervatyvais, kontraceptinėmis priemonėmis, tačiau ŽIV plinta, daug nėštumų. Anglijoje kontracepcijos klausimais šviečiama vos ne nuo pirmos klasės, bet pusė merginų pastoja. O štai Ugandos valstybė ėmėsi skautumo programos ir šalyje sumažėjo užsikrėtusiųjų ŽIV skaičius“.

Sportuojantis kunigas

Kunigo darbo diena nenoruota. „Pasaulietiniame gyvenime išdirbai valandas ir laisvas, o čia turi būti visada pasiruošęs. Būna, dėl ligonio reikia keltis ir naktį. Artimieji laukia paskutinės akimirkos, niekas iš anksto nesikreipia. Kasdien būna mi-

šios, o kur dar kunigų susirinkimai. Didžiausias krūvis savaitgaliais. Kai užkrinta laidotuvių netikėtai... Reikia sukintis. Įpratau prietokio gyvenimo tempo. Gal žmogus linkęs daugiau ilsėtis, mažiau dirbti, bet pareiga yra pareiga“.

Keliasi jis anksti, pusę septynių. „Pasimeldžiu, darau mankštą, pabėgioju“. Žmonės nesistebi matydami po apylinkes krosą lakstantį kunigą. Pasportavęs pusryčiauja ir tada iki vakaro ant kojų, tekinom.

Rudeninis slogutis nepuola? „Nėra kada. Kaip pasakė J.J. Russo: „Švari sąžinė – nuolatinė šventė“. Stengiuosi jaunimą atitraukti nuo blogio. Kuo daugiau gera padarau, tuo daugiau patiriu džiaugsmo“.

Dešimtmečio svajonė

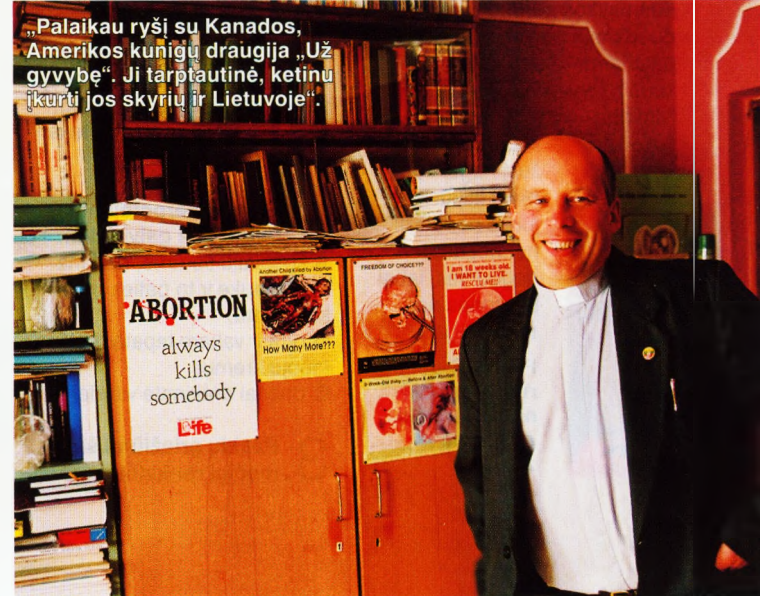
Ar nepasiilgstate normalaus, tradicinio pasaulietiško gyvenimo? „Jo buvau ragavęs. Tikėjimas labai sustiprėjo paauglystėje, o apsisprendžiau kariuomenėje. Į kunigų seminariją stojau dešimt metų...“

Nenuleidote rankų? „Ne. Nustatymas buvo tvirtas ir stiprus. Ruošiausi pabėgti į užsienį ir seminariją baigti Romoje. Bet sutikau vieną kunigą iš Gargždų.

Gyvenimas dėl visų

Ką manote apie celibatą? „Pasvarstykime, kas būtų, jei kunigams leistų vesti. Tai sukeltų daug problemų. Atsirastų tam tikra dvasininkų hierarchija“, – sako kunigas Robertas. Jis mano, kad celibatas yra reikalingas.

O šeimos niekada nenorėjote turėti? „Tai normalus sveiko žmogaus noras. Ir tam tikra kunigo auka dėl aukštesnių dalykų, kad galėtų pasišventi žmonėms. Be suvaržymų. Kunigą išlaiko parapija. O jei reikėtų dar aprūpinti ir jo žmoną bei vaikus, ar daug kam patiktų? Arba, įsivaizduokite, vaikas nueina blogais ke-

„Palaikau ryšį su Kanados, Amerikos kunigų draugija „Už gyvybę“. Ji tarptautinė, ketinu įkurti jos skyrių ir Lietuvoje“.